

[Poul Clausen.]

lem 50 og 65 år, som på grund af ejerskifte eller af anden årsag bliver opsagt fra sin stilling, i mange tilfælde vil have svært ved påny at finde beskæftigelse. Derfor er der også til den nævnte aftale knyttet visse regler om erstatning for arbejdsledighed, regler, der dog ikke kan løse spørgsmålet og derfor ikke kan fjerne den følelse af usikkerhed, der belaster de pågældendes tilværelse.

Det ville derfor ikke have været unaturligt, at apotekerkommissionen havde taget også dette spørgsmål op til overvejelse og i betænkningen havde henledt indenrigs- og boligministerens opmærksomhed på dets eksistens. Da dette imidlertid ikke er sket, har jeg med disse bemærkninger villet pege på, at der her findes et uløst problem, der har krav på en velvillig undersøgelse og til sin tid på en lige så velvillig løsning.

Herefter har jeg kun at gentage mit partis ønske om en hurtig og velvillig behandling af det foreliggende lovforslag.

Hvad lovforslaget om ændringer i loven om sundhedsvæsenets centralstyrelse angår, er det jo en naturlig konsekvens af det nys omtalte.

Den ændring, der i § 2 i lovforslaget foreslås i lovens § 9, er naturlig — den støtter sig til det forelagte lovforslag om apotekervæsenet. Jeg vil kun beklage, at man tænker på at indføre en ordning, hvorefter de repræsentanter for apotekernes og farmaceuternes organisationer, der skal afgive votum angående bevillingsansøgernes kvalifikationer, nu inkorporeres i sundhedsstyrelsen. Jeg ville tro, man havde fordel af at blive ved den gældende ordning, men skal dog ikke modsætte mig det foreslåede, selv om jeg som sagt ville have foretrukket den gamle ordning. Jeg tror at turde sige, at også ministeren, der i sidste instans afgør sagerne på dette område, ville have en fordel af at have to selvstændige instansers udtalelse i spørgsmålet. Men som sagt — når det nu er foreslået, skal jeg ikke modsætte mig det. Jeg kan således i det hele give tilslutning til det foreliggende lovforslag om ændring af loven om sundhedsvæsenets centralstyrelse.

Bertel Dahlgaard: Der er nu gået 20 år, siden den sidste betydningsfulde reform af dansk apotekervæsen fandt sted med apotekerloven af 31. marts 1932.

Denne lov blev en del kritiseret, og det

blev navnlig fremført, at den var en hastværkslovgivning. Uden forudgående kommissionsbehandling gennemførte rigsdagen den ca. 4 måneder efter lovforslagets fremsættelse. Den nuværende højttærede indenrigsministers parti var blandt de strengeste kritikere.

Når vi nu ser tilbage på de 20 år, denne lov har virket, kan der selvfølgelig altid være en og anden enkelthed, som med grund kan kritiseres. Og den lod visse problemer ligge til fremtidig løsning, herunder særlig det meget vigtige spørgsmål om forholdet mellem apoteker og medicinalfabrikker. Men med disse forbehold tør man sikkert alligevel sige, at apotekerloven af 1932, set i et videre perspektiv, har været apotekervæsenet og dansk farmaci en god lov. Afløsningen af de salgbare apoteker, der havde stået på dagsordenen i næsten to menneskealdre, blev gennemført på en overfor de hittidige indehavere rimelig og retsindig måde, ja, man kan endda sige, at den økonomiske udvikling gjorde afløsningen adskilligt mere favorabel for indehaverne, end nogen kunne forudse i 1932. Der indleddes en pensionsordning for apotekerne og deres medarbejdere, som der har kunnet bygges videre på, og som giver en tryghed på dette område, ingen kendte tidligere. Med hensyn til finansieringen af apotekernes kapitalinvestering i ejendom og inventar kom man bort fra den for apotekerne nedværdigende ordning, at de i almindelighed måtte låne de nødvendige penge til etablering hos deres leverandører og derigennem ikke kunne undgå at komme i en vis økonomisk afhængighed af dem. Endvidere indleddes med loven af 1932 en vis kontrol med de medicinske specialiteter. Her må man imidlertid erindre, at medicinalindustrien i 1932 endnu her i landet var af forholdsvis ny dato. Der kunne derfor kun være tale om at afstikke visse rammer for en specialitetslovgivning, indenfor hvilken der så efterhånden kunne udvikle sig en vis praksis, der igen kunne danne grundlaget for nye overvejelser på dette område.

Det var da også forudsætningen fra alle sider, at man med loven af 1932 nu skulle se tiden an. Når afløsningen af de salgbare apoteker nærmede sig sin afslutning og alle apoteker derved var blevet ført over på et fælles grundlag, skulle man gå til dyberegående overvejelser vedrørende apoteker-